

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **F. N.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Davidem, advokátem se sídlem v Praze 1, Štěpánská 20, za účasti **Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2003, č. j. 28 Ca 829/2002 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem městského soudu byla zamítnuta žaloba stěžovatele (dále též „daňový subjekt“) proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu (dále též „správní orgán“) ze dne 17. 10. 2002, č. j. FŘ-4320/11/02, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 1010001357 na daň z příjmů fyzických osob vydanému Finančním úřadem v Praze – Modřanech (dále též „finanční úřad“) dne 5. 12. 2001, č. j. 102664/01/012912/4526.

Ve včas podané kasační stížnosti namítl stěžovatel stížní důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že Městský soud v Praze chybně hodnotil vykázanou ztrátu z podnikatelské činnosti za rok 1993, když vyšel z předpokladu, že pokud mu bylo za toto zdaňovací období doměřeno na dani z příjmů fyzických osob 35 000 000 Kč, nemohla mu za zdaňovací období 1993 vzniknout ztráta, ačkoliv tato vycházela z věrohodného a úplného účetnictví ve smyslu ust. § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb. Proto je rozhodující otázkou, zda byla daň doměřena správně. Městský soud v Praze se však touto otázkou odmítl zabývat. Z jeho rozhodnutí není rovněž patrné, jaký úsudek si učinil o otázce výše a správnosti doměřené daně. Městský soud dále porušil ust. § 36 odst. 1 s. ř. s., když vycházel

pouze z tvrzení správního orgánu a nepřipustil důkaz opaku trestním spisem Městského soudu v Praze sp. zn. 4 T 14/90 a dále nepřezkoumal otázku, zda byla daňová ztráta uplatněna včas. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 24. 6. 1998 podal stěžovatel přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997. Platebním výměrem č. 1010001357 ze dne 5. 12. 2001, č. j. 102664/01/012912/4526, změnil finanční úřad daňovou povinnost stěžovatele tak, že mu neuznal odečet ztráty, kterou si daňový subjekt vykázal v daňovém přiznání za rok 1993, a to s ohledem na okolnost, že z dodatečného platebního výměru č. 304 na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1993 vydaného správcem daně dne 29. 8. 1996 vyplynulo, že stěžovateli v roce 1993 žádná daňová ztráta nevznikla. Odvolání proti tomuto výměru bylo zamítnuto rozhodnutím správního orgánu ze dne 30. 6. 1998, č. j. FŘ–5055/1/98, žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2000, č. j. 38 Ca 460/99 - 32. Ve věci byla stěžovatelem podána ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 5. 6. 2002, sp. zn. IV. ÚS 73/01, odmítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 34 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném pro projednávanou věc, od základu daně lze odečíst daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena za předchozí zdaňovací období nebo jeho část, a to nejdéle v sedmi zdaňovacích obdobích následujících bezprostředně po období, za které se daňová ztráta vyměřuje. U poplatníka, který je společníkem veřejné obchodní společnosti, se daňová ztráta upraví o část základu daně nebo část daňové ztráty veřejné obchodní společnosti; přitom tato část základu daně nebo daňové ztráty se stanoví ve stejném poměru, v jakém je rozdělován zisk podle společenské smlouvy, jinak rovným dílem. U poplatníka, který je komplementářem komanditní společnosti, se daňová ztráta upraví o část základu daně nebo část ztráty komanditní společnosti připadající komplementářům; přitom tato část základu daně nebo daňové ztráty se na jednotlivého komplementáře určí ve stejném poměru, v jakém je rozdělována část zisku připadající na komplementáře podle společenské smlouvy, jinak rovným dílem. Poprvé lze tohoto ustanovení použít u daňové ztráty vzniklé za zdaňovací období roku 1993.

Podle ust. § 5 odst. 3 cit. zákona pokud podle účetnictví výdaje přesáhnou příjmy uvedené v § 7 a 9, je rozdíl ztrátou. O ztrátu se sníží úhrn dílčích základů daně zjištěných podle jednotlivých druhů příjmů uvedených v § 7 až 10 s použitím ustanovení odstavce 1. Ztrátu nebo její část, kterou nelze uplatnit při zdanění příjmů ve zdaňovacím období, ve kterém vznikla, lze odečíst od úhrnu dílčích základů daně zjištěných podle jednotlivých druhů příjmů uvedených v § 7 až 10 v následujících zdaňovacích obdobích podle ustanovení § 34.

Stěžovatel své stížní námitky proti výše uvedenému rozhodnutí městského soudu omezil na nesouhlas s hodnocením vykázané ztráty z podnikatelské činnosti za rok 1993, kterou uplatnil jako odčitatelnou položku daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997. Nejvyšší správní soud je však v této souvislosti nucen uvést následující. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že je třeba zkoumat, zda mu byla daň za zdaňovací období roku 1993

doměřena správně. Požaduje tak, aby Nejvyšší správní soud přezkoumal jiné správní řízení, než to, které předcházelo vydání rozhodnutí správního orgánu, jež je předmětem soudního přezkumu. Tento požadavek stěžovatele jde však mimo rámec přezkumné pravomoci Nejvyššího správního soudu, proto se jím nemůže zabývat. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zdůraznit, že dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1993 a následné rozhodnutí správního orgánu byly předmětem soudního přezkumu, kdy jak městský soud, tak i Ústavní soud, neshledaly žádné pochybení či nezákonnost. Proto Nejvyšší správní soud považuje zjištění uvedená ve výše zmíněných rozhodnutích za nesporná a vychází z faktu, že stěžovateli za zdaňovací období roku 1993 ztráta na dani z příjmů fyzických osob nevznikla. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že jestliže žádná ztráta nevznikla, stěžovatel ji ani nemohl v roce 1997 uplatnit jako odčitatelnou položku od základu daně. Městský soud v Praze proto žádným způsobem nepochybil, když se ve svém rozhodnutí nezabýval otázkou správnosti doměření daně za zdaňovací období roku 1993 a souvisejícími námitkami.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v řízení před městským soudem nebyla porušena ani rovnost účastníků řízení tím, že soud neprovedl navrhovaný důkaz spisem Městského soudu v Praze sp. zn. 4 T 14/90, neboť je pouze na úvaze soudu, který z navrhovaných důkazů provede, a městský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal s otázkou, proč důkaz neprovedl, s čímž se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, neboť otázka vzniku daňové ztráty již byla vyřešena v citovaných rozhodnutích městského a Ústavního soudu, proto nebylo pro spor relevantní, zda byl stěžovatel shledán vinným či nikoliv pro trestný čin zkrácení daně.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu